NO ROAD BACK

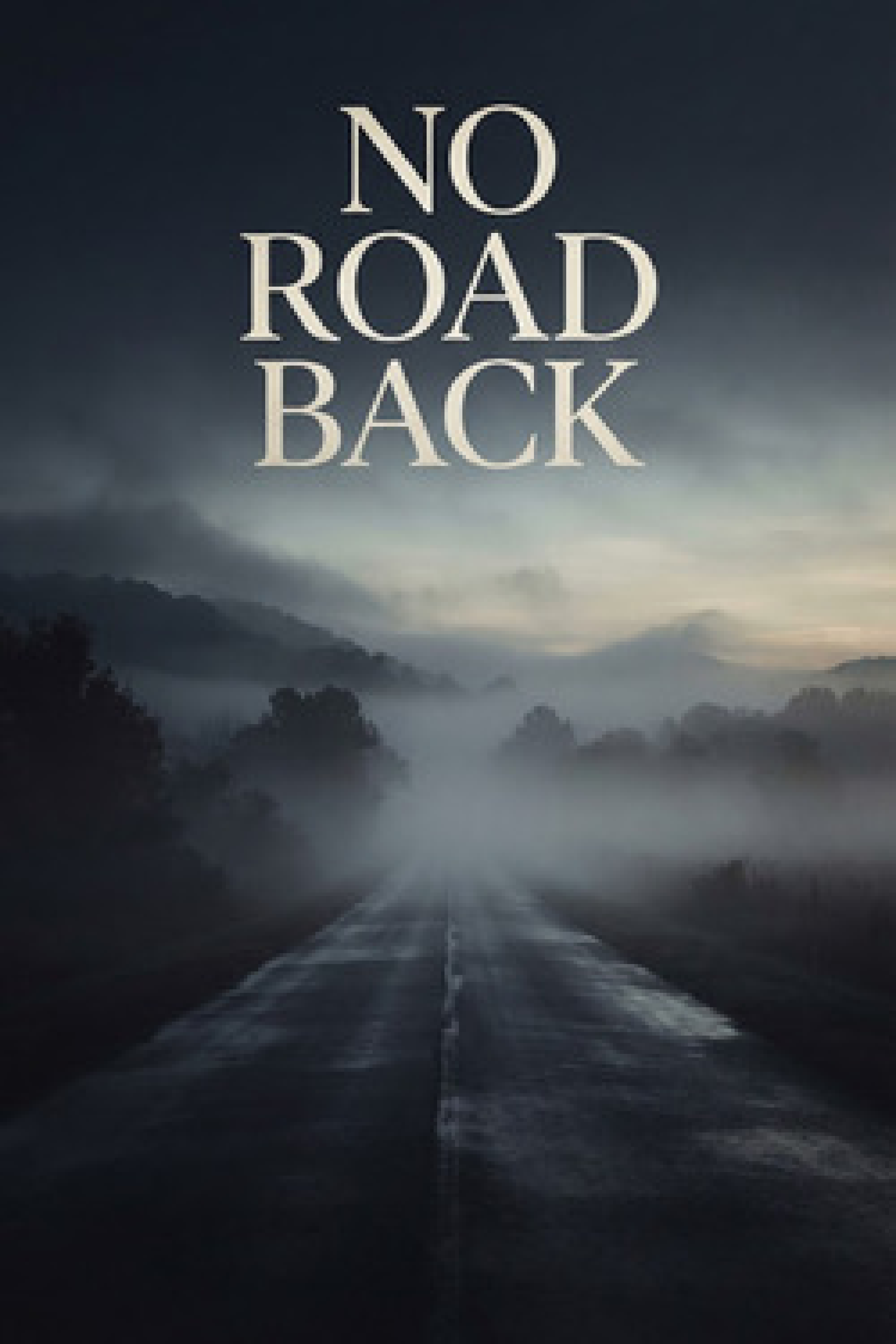

రెండవ భాగం

గడప 4

తిరుగు దారి లేదు

కొన్ని ప్రయాణాలు ఒక బయలుదేరడంతో మొదలవుతాయి.

మరికొన్ని ఒక నష్టంతో మొదలవుతాయి.

ఈ ప్రయాణం రెండో రకానికి చెందినది.

తిరిగి రావడం అనేది భౌగోళిక విషయమే అని చాలా కాలం నమ్మాను.

ఒక చోటును విడిచిపెట్టడం.

ఒక దూరాన్ని దాటడం.

బయలుదేరిన చోటుకే తిరిగి రావడం.

అది సరళమైన నిర్వచనం.

సౌకర్యవంతమైనది.

తప్పు కూడా.

ఏళ్లు గడిచేకొద్దీ, కొన్ని తిరుగు ప్రయాణాలు కంటికి కనిపించే ఏ చోటుకీ దారితీయవని కనుగొన్నాను.

ఎందుకంటే చేరుకోవాల్సిన చోటు ఇక లేదు.

లేదా అది ఎప్పుడూ లేదు.

లేదా దాన్ని గుర్తుపట్టలేనంతగా మనం మారిపోయాం.

అయినా తిరిగి వెళ్లాలనే అవసరం మిగిలే ఉంటుంది.

మనిషిలోని అత్యంత లోతైన తపనల్లో అది ఒకటి.

విషయాలు మరింత సరళంగా అనిపించిన కాలానికి తిరిగి వెళ్లాలనుకుంటాం.

మరింత స్పష్టంగా.

మరింత క్రమబద్ధంగా.

మనం కోల్పోయిన మనుషుల దగ్గరికి తిరిగి వెళ్లాలనుకుంటాం.

చేజారిన అవకాశాల దగ్గరికి.

తీసుకోని నిర్ణయాల దగ్గరికి.

జీవితం ఇంకా ప్రతి అవకాశానికీ తెరిచే ఉన్నట్టు అనిపించిన క్షణాల దగ్గరికి.

కానీ కాలం దేన్నీ తిరిగి ఇవ్వదు.

అది దాని వృత్తి కాదు.

కాలం రూపాంతరం చేస్తుంది.

ఎప్పుడూ తిరిగి ఇవ్వదు.

అసాధ్యమైన తిరుగు ప్రయాణాల వెంట నేను పరుగెత్తిన ఏళ్లు ఉన్నాయి.

నాకు తెలియకుండానే అలా చేశాను.

నా పాత రూపాలను తిరిగి పొందడానికి ప్రయత్నించాను.

ఆ యువకుణ్ణి.

ఆ వృత్తినిపుణుణ్ణి.

ఆ కొడుకును.

తాను ఎక్కడికి వెళ్తున్నాడో తెలుసని నమ్మిన ఆ మనిషిని.

ప్రతి ప్రయత్నమూ ఒకేలా ముగిసింది.

ఒక నిరాశతో.

ఎందుకంటే ఆ మనిషి ఇక లేడు.

అలా ఉండటమే సరైనది.

ఒక ఉదయం, గతాన్ని నేను చూసే తీరునే మార్చేసిన ఒక విషయం నాకు అర్థమైంది.

నేను నిజంగా వెనక్కి వెళ్లాలనుకోలేదు.

ఒక అనుభూతిని తిరిగి పొందాలనుకున్నాను.

ఒక నిశ్చయాన్ని.

ఒక పరిచయాన్ని.

ప్రశ్నలు సమాధానాల కంటే తక్కువగా అనిపించిన ప్రపంచపు ఒక రూపాన్ని.

కానీ జీవితం కాలంలో ప్రయాణాలను ఇవ్వదు.

అది పరివర్తనలను మాత్రమే ఇస్తుంది.

అప్పుడే నేను తిరిగి రావడాన్ని వేరేగా చూడటం మొదలుపెట్టాను.

నేను ఒకప్పుడు ఉన్నదాని వైపు కదలికగా కాదు.

నేను ఇప్పుడు అయినదాని వైపు చేరువగా.

తేడా చాలా పెద్దది.

వెనక్కి వెళ్లడానికి ప్రయత్నించినప్పుడు, కాలంతో పోరాడతాం.

ముందుకు సాగడాన్ని అంగీకరించినప్పుడు, చివరకు దాన్ని అర్థం చేసుకోవడం మొదలుపెడతాం.

చాలామంది తమ ఉనికినంతా ఒక ఇంటి కోసం వెతుకుతూ గడుపుతారు.

అది ఒక చోటు అనుకుంటారు.

ఒక నగరం.

ఒక వీధి.

ఒక దేశం.

ఆ తర్వాత ఇల్లు అనేది మనసులోని ఒక స్థితి అని వారు కనుగొనే రోజు వస్తుంది.

ఏ భౌగోళిక నిర్దేశాంకమూ దానికి హామీ ఇవ్వలేదని.

నా జీవితంలో ఎన్నో దేశాలను దాటాను.

ఎన్నో సంస్కృతులను.

ఎన్నో భాషలను.

ప్రతిసారీ ఏదో ఒకటి వెనక వదిలేశాను.

ప్రతిసారీ ఇంకేదో ఏరుకున్నాను.

నాకు తెలియకుండానే అనుభవాల సజీవ భాండాగారంగా మారుతున్నాను.

వేర్వేరు చోట్లతో కూర్చిన ఒక మొజాయిక్.

ఒకానొక దశలో నన్ను నేను ఇలా అడగడం మానేశాను:

“నేను ఎక్కడికి చెందినవాణ్ణి?”

ఇలా అడగడం మొదలుపెట్టాను:

“నేను నాతో ఏం మోసుకెళ్తున్నాను?”

రెండో ప్రశ్న చాలా ఎక్కువ ఉపయోగకరమైనది.

ఎందుకంటే చెందడం మారుతుంది.

సరిహద్దులు మారతాయి.

పటాలు మారతాయి.

మనం లోపల మోసుకెళ్లేది మాత్రం ప్రయాణిస్తూనే ఉంటుంది.

దిక్కుతోచని భావన మామూలు కంటే బలంగా ఉన్న కొన్ని రాత్రులు నాకు గుర్తున్నాయి.

అంతా దూరంగా అనిపించిన రాత్రులు.

మనుషులు.

చోట్లు.

నిశ్చయాలు.

నేను కూడా.

ఆ క్షణాల్లో అత్యంత పురాతనమైన ప్రలోభం బయటపడేది.

వెనక్కి వెళ్లడం.

చేసినదాన్ని రద్దు చేయడం.

పాతది తిరిగి నిలపడం.

ఇంతకు ముందటి ఒక బిందువు నుంచి మళ్లీ మొదలుపెట్టడం.

కానీ ప్రతిసారీ వాస్తవం నాకు అదే సత్యాన్ని చూపించింది.

ఇంతకు ముందటి బిందువు అంటూ ఏదీ లేదు.

ఉన్నది ప్రస్తుత బిందువు మాత్రమే.

దానితో ఏం చేయాలనే ఎంపిక మాత్రమే.

కాలక్రమేణా గతాన్ని ఒక గమ్యంగా కాకుండా ఒక గ్రంథాలయంగా భావించడం నేర్చుకున్నాను.

సందర్శించాల్సిన చోటు.

నివసించాల్సిన చోటు కాదు.

ఎందుకంటే గతంలో జీవించేవారు నెమ్మదిగా వర్తమానంలో నివసించడం మానేస్తారు.

వర్తమానం లేకుండా భవిష్యత్తు లేదు.

నేను ప్రేమించిన మనుషులు.

నేను దాటిన నగరాలు.

నేను కోల్పోయిన అవకాశాలు.

విజయాలు.

ఓటములు.

అంతా ఉనికిలో కొనసాగింది.

కానీ వేరే రూపంలో.

ఇప్పటికే రాసిన పుటల్లాగా.

మళ్లీ చదవడానికి.

మళ్లీ రాయడానికి కాదు.

అది ఒక విముక్తి.

ఎందుకంటే తిరిగి పొందలేనిదాని కోసం వెతకడం చివరకు ఆపేశాను.

ఇంకా నిర్మించగలిగేదాని మీద శక్తిని పెట్టడం మొదలుపెట్టాను.

విచిత్రంగా, గతం నన్ను వెంటాడటం ఆపింది సరిగ్గా ఆ క్షణంలోనే.

దాన్ని ఒక గమ్యంగా చూడటం నేను ఆపినప్పుడు.

మనుషుల విషయంలోనూ అలాంటిదే జరిగింది.

చాలామంది నా జీవితం నుంచి వెళ్లిపోయారు.

కొందరు ఇష్టపూర్వకంగా.

మరికొందరు అవసరం వల్ల.

ఇంకొందరు కేవలం కాలం చేసిన పని వల్ల.

మొదట్లో ఆ లేములను నష్టాలుగా అర్థం చేసుకున్నాను.

ఆ తర్వాత అర్థమైంది, కొన్ని సాన్నిధ్యాలు వేరే రీతుల్లో ఉనికిలో కొనసాగుతున్నాయని.

వెనక వదిలి వెళ్లిన పాఠాల్లో.

జ్ఞాపకాల్లో.

ప్రవర్తనల్లో.

నన్ను ఇంకా ప్రభావితం చేస్తూనే ఉన్న నిర్ణయాల్లో.

ఇది కూడా ఒక తిరిగి రావడమే.

మనుషులది కాదు.

వారి అర్థానిది.

బహుశా పరిణతి అంటే సరిగ్గా ఇదే.

ఏదీ దాని అసలు రూపంలో తిరిగి రాదని అర్థం చేసుకోవడం.

కానీ దాదాపు ప్రతిదీ ఒక కొత్త రూపంలో జీవిస్తూనే ఉండగలదని.

చివరికి నేను తిరుగు దారి కోసం వెతకడం మానేశాను.

ఎందుకంటే ఏ పటమూ ఎప్పుడూ చూపించని ఒక విషయం నాకు అర్థమైంది.

నేను ఎక్కడికీ తిరిగి వెళ్లడం లేదు.

నేను చేరుకుంటున్నాను.

అన్ని బయలుదేరడాలతో, అన్ని నష్టాలతో, అన్ని కలయికలతో, అన్ని పరివర్తనలతో నిర్మితమైన నా ఒక రూపం దగ్గరికి చేరుకుంటున్నాను.

అప్పుడే ఆ వైరుధ్యం దానంతటదే తీరిపోయింది.

ఏళ్ల తరబడి నేను వెతికిన తిరుగు ప్రయాణం గతానికి దారితీయలేదు.

అది నా దగ్గరికే దారితీసింది.

అందుకే ఎక్కడా లేని చోటు నుంచి తిరిగి రావడం అనడం ఖచ్చితమైన మాట.

గమ్యం లేదని కాదు.

ఆ గమ్యానికి చిరునామా లేదని.

అది భౌగోళికం లేని ఒక చోటు.

సరిహద్దులు లేని.

నిర్దేశాంకాలు లేని.

గుర్తుపట్టకుండానే నా జీవితమంతా నేను దాటుతూ వచ్చిన ఒక చోటు.

ఎక్కడా లేని చోటు నుంచి తిరిగి రావడం.

నేను అయినదాని వైపు తిరిగి రావడం.